

Stajyer adı altında uzun süreli ve düşük ücretli öğrenci çalıştıran patronlar devletten her öğrenci başına belli oranlarda para yardımı alıyor. Ayrıca öğrencilerin staj süresi boyunca sigortaları devlet tarafından yatırılıyor. Buna rağmen patronlar, stajyer öğrencileri aşırı çalıştırarak, meslek eğitimiyle hiçbir ilgisi olmayan angarya işler yaptırarak ve üste ücretlerinden kısarak bir kat daha sömürüyor.. • Sf4

Bu halk ne darbeler gördü

ERDOĞAN, FETHULLAH, DARBECİLER DERKEN UNUTTURULAN SERMAYE SINIFI

15 Temmuz darbe girişiminin ardından komünistlerin gelişmeleri ve ülke siyasetindeki durumu yorumladıkları çeşitli belgeler, yazılar yayımlandı. Bunlardan birisi TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan'ın sol Haber sitesinde 1 Ağustos 2016 tarihinde yayımlanan "Batı Erdoğan",

Erdoğan batıyı itibarsızlaştırırken..." başlıklı köşe yazısıdır. Hem darbeye, hem de sonrasında olanlara ışık tutan, bugün ülke siyasetinde yaşanan gelişmeleri kavramak açısından da önemli ipuçları veren bu yazıyı okurlarımızla paylaşıyoruz. • Sf 2

YUNANİSTAN'DA GENEL GREV: İŞÇİ KARDEŞLERİMİZE SELAM

Patronların Ensesindeyiz Dayanışma, Haberleşme ve Mücadele Ağı, sermayenin sağ hükümeti tarafından gündeme getirilen yeni sosyal güvenlik yasa tasarısına karşı eyleme geçen Yunan işçilerini bir dayanışma mesajı yayımlayarak selamladı.

PE'den PAME'ye genel grev için ulaştırılan dayanışma mesajı şöyle:

Kardeş Örgütümüz PAME'yi ve 18 Şubat Genel Grevini Selamlıyoruz.

Yunanistan'da sınıf kardeşlerimiz kamu ve özel sektörde, hükümetin yeni sosyal güvenlik yasa tasarısına karşı bugün grevdeler.

Syriza hükümetinin önünü açtığı, Yeni Demokrasi hükümetinin hızla yürürlüğe koymaya çalıştığı bu yasa tasarısına karşı Yunanistan işçi sınıfının net bir yanıt vereceğini biliyoruz. Halk karşıtı uygulamalar ancak işçi sınıfının direnciyle püskürtülebilir.

Tüm yurttaşlar için kamusal sosyal güvenlik ve ücretsiz sağlık hizmeti, emeklilik yaşının düşürülmesi, emekli aylıklarının yükseltilmesi ve devlet garantisi talepleri meşrudur. Kardeş örgütümüz PAME'nin bu talepleri gündeme getirerek yaptığı genel grev çağrısına Türkiye'den dayanışmamızı iletiyoruz.

Türkiye Komünist Partisi'nin çağrısıyla kurulan, çeşitli sektörlerden ve işyerlerinden işçilerin işyeri komiteleri ve sektör dayanışma ağları altında örgütlendiği Patronların Ensesindeyiz Dayanışma, Haberleşme ve Mücadele Ağı, 18 Şubat grevini selamlıyor.

Yaşasın işçi sınıfının birliği
Yaşasın uluslararası dayanışma

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

DARBELİ DEMOKRASİ

Askeri darbe denildiğinde ilk akla gelen Latin Amerika kıtasındaki ülkeler oluyor. ABD'de bir okul var: "School of Americas"

Latin Amerika'nın farklı ülkelerinden darbeci adayları geçtiğimiz yüzyılda bu okulda eğitim görüp ülkelerinde ABD çıkarlarını korumak üzere harekete geçmiş. Güney Amerika'nın faşistlerini emperyalist ABD okulunda yetiştirmiş!

Pek çok Latin Amerika ülkesinin son 100 yılında askeri yönetimlerin kapladığı büyükçe bir yer var.

Türkiye ise muz cumhuriyeti değil: Çok darbe gördük ama "maşallah" askeri yönetim altında geçirdiğimiz süre çok uzun sayılmaz. Üstelik bizim faşistler Amerikalılardan özel amaçlı darbe okullarında eğitim görmüyor. NATO karargahlarında "dost ve müttefik Amerika" türküsünü çalışarak uzmanlaşıyorlar. TSK birden çok defa yönetime karışmış olduğu halde, generallerin "ülke yönetmek" gibi bir ilgi alanları olduğunu söyleyemeyiz.

Bunu demokrasimizin bir başarısı olarak görmek fazla iyimserlik olur: Askeri darbeler bizde demokrasiye ayar vermek, halk katılımı fazla kaçtığına biraz zorbalıkla sulandırıp sermayenin elini güçlendirmek için yapılıyor.

DARBEYLE İŞLEYEN DEMOKRASİ

Bu yüzden de, darbeler ve darbelerle gelen askeri yönetimler ülkemizde bir "yönetim biçiminden" çok sermaye demokrasisinin "işlemesi" için kullanılan bir araç olarak var.

Patron sınıfımız, çok demokratik ama kurduğu partilerle, dernekleriyle ve federasyonlarıyla ülkeyi yönetirken biraz tıkanığında demokratik olmayan araçlara da kolaylıkla başvuruyor.

Bu bazen, ayarı bozulmuş, ne yapacağını şaşırılmış bir hükümetin ülkeyi daha fazla karıştırmadan indirilmesi için yapılan bir darbe oluyor. 27 Mayıs gibi. Bu örnekte, "sapıtılmış" hükümet halk onu indirmeden darbe yoluyla indiriliyor, toplumda yükselen taleplere

karşılık gelen bazı adımlar atılırken, ülke bir NATO müttefiki olarak yoluna devam ediyor.

Bazen, kısıktırılmış bir iç savaşın üzerine gelen sağı solu barıştırıp karıştıran ve bu sırada bütün sesleri kısıyan bir darbe oluyor. 12 Eylül gibi. İlk sözü "demokrasiye geçişi sağlayacağız" olan 12 Eylül darbesi, gerçekten de "geçiş" sağlıyor. Azar azar... Önce izin verilmiş partilerin, izin verilmiş adaylarıyla katıldıkları bir seçim! Kapatılan sendikalar, dernekler...

Bu ülkede "askeri darbeler" hakkında konuşmak için önce sivil yönetimleri konuşmak gerekir.

Ve tersi...

"Aman darbe mi geliyor" diyenlere de...

"Sonunda ordu kurtaracak bizi bu rezaletten" diyenlere de...

Aynı şeyi söylüyoruz: Sermayenin demokrasisiyle, sermayenin cuntasının nasıl birbirine bağlandığını çok iyi biliyoruz.

Ne de olsa, çok darbeler gördük.

12 MART OYUNU

Hükümette sağ parti vardı. Demirel başbakandı. Başbakandı ama "ben bu anayasa ile bu ülkeyi yönetemem" diyordu. Fazla demokratik anayasa! Askerler sağcı Demirel'e "sen yönetemiyorsan biz yönetiriz" dedi, Demirel şapkasını alıp çıktı.

Askeri muhtıra güdümlü "partiler üstü reform hükümeti"nden reform, hatta devrim bekleyenler oldu, yanlıgıların bedelini ağır ödemişler.

12 Mart faşizminin sorumluluğunu sola yıkmaya kalkanların en büyük dayanakları bir askeri yönetimden "Atatürkçü reformlar" bekleyen millî demokratik devrim solu. Gizledikleri gerçekse, muhtırayla gelen yönetimlerin tam olarak sermayenin ve onun sağcı iktidarının yapmak istediklerini yapmış olması.

12 Mart sağcı bir darbedir. Üstelik, bu sağcı darbe karşısında işçi sınıfı örgütlerinin ve sosyalistlerin toptan bir şaşkınlık geçirdiği de doğru değildir. • Sf 3

ASKERİN
İMAMLARA
ETTİĞİ
"ZULÜM"!

İslamcılar "Askeri vesayet rejimi" edebiyatını çok seviyor ama 12 Eylül generallerinin vesayeti altında büyüyen yayılan kendileriydi. Ve tersi:

12 Eylül'ün olağanüstü faşist yönetimi kol kanat germeseydi Türkiye 21. yüzyıla palazlanmış bir dinci gerici yığınla girmezdi. • Sf 3

Erdoğan, Fethullah, darbeciler derken unutturulan sermaye sınıfı

KEMAL OKUYAN

1 Ağustos 2016

15 Temmuz darbe girişiminin ardından komünistlerin gelişmeleri ve ülke siyasetindeki durumu yorumladıkları

çeşitli belgeler, yazılar yayımlandı. Bunlardan birisi TKP Genel Sekreteri Kemal Okuyan'ın soL Haber sitesinde yayımlanan "Batı Erdoğan'ı, Erdoğan batıyı itibarsızlaştırırken..." başlıklı köşe yazısıdır. Hem darbeye hem de sonrasında olanlara ışık tutan, bugün ülke siyasetinde yaşanan gelişmeleri kavramak açısından da önemli ipuçları veren bu yazıyı okurlarımızla paylaşıyoruz.

Emperyalist dünyada kimse darbeyi konuşmuyor. Konuşulan sadece ve sadece Erdoğan. Tekelci medyadan ve "yetkililer"den söz ediyorum. ABD'de böyle, Almanya'da böyle, İngiltere'de böyle, Fransa'da böyle.

Erdoğan'a Türkiye'de kimilerinin açtığı krediyi açmadılar. Türkiye'nin bir diktatörün yönetiminde batının çıkarlarını tehdit ettiğini söylüyorlar. Yani öncesindeki baskının dozunu, darbe girişimi sonrasında artırdılar.

Bu tavrın Erdoğan'ı "milliyetçi" bir zeminde güçlendirmeyi amaçladığını düşünenler olduğunu biliyoruz. Yani hayat komplolardan, sahte kavgalardan ibaret!

Kuşkusuz dış baskı, Erdoğan'a bir noktaya kadar ciddi bir manevra olanağı sağlıyor. Ancak bunun sınırları açık olmalı. AKP'yi destekleyen toplumsal kesimler içinde "batı ile gerilim"den huzursuz olanların oranı hiç küçümsenmemeli; Türkiye'de sermaye sınıfının bir bütün olarak bu gerilimden duyduğu kaygıyı hiç saymıyorum bile. Dolayısıyla şu anda ABD ve Avrupa kamuoyundaki Erdoğan algısı ile Türkiye'deki algı arasındaki makas sanırım kalıcı göremeyiz.

Batıdan gelen baskının önümüzdeki günlerde hangi biçimler alacağına ilişkin epey bir veri birikti. Her şeyden önce Erdoğan'ı itibarsızlaştırmak konusundaki çabalara birkaç kanaldan devam ede-

cekler. Yolsuzluklar, basın özgürlüğü, cihatçı bağlantıları... Ve darbe girişimine dair soru işaretlerini artıracaklar. Ne diyorduk, Fetocuların devlete sızdığı, AKP'yi aldatığı doğru değildir, Gülen cemaati AKP'nin asli sahiplerindedir! Bu nedenle ve devletteki dağılma halinin sonucu olarak darbe girişimine ilişkin kafa karıştırıcı iddiaların inandırıcılığı giderek artacaktır. Darbe girişimine birden fazla ordu içi hizbin bulaştığına ilişkin veriler de güçlendiğine göre, önümüzdeki günlerde bu iddialara profesyonelce üretilmiş yenileri eklenecektir. Batı darbenin düğmesine kendisinin bastığı suçlamalarını yalanlarken, bu iddianın bile aslında darbe gibi bir Erdoğan operasyonu olduğunu kabul ettirmek için "üretecektir".

Erdoğan ABD ve Avrupa'da kamuoyunu büyük ölçüde kaybetmiştir. İşin gerçeği, Erdoğan böylesi bir algı operasyonu için çok kolay bir hedefdir. Çünkü malzeme uygundur, her şey ortadadır. Fabrikasyon gereksinimi pek azdır.

Kamuoyunun ne önemi mi var?

“Unutmayalım, Erdoğan'a 2000'li yıllar boyunca meşruiyet alanı sağlayan, yalnızca seçim başarısı değildi. Uluslararası tekeller neredeyse bir blok olarak Erdoğan pazarladı. Özgürlükçü, sivil ve demokrat Erdoğan imajı Türkiye'nin içine de pompalandı. Şimdi bir bölümü cemaatçi suçlamasıyla aforoz edilen ajanlaştırılmış unsurlar ve onların "sol" varyantları Erdoğan'ın itibarına itibar kattı. Bugün bu kaynak kurumş durumdayken Erdoğan kaybı dengelemeye çalışıyor. CHP'ye ve onun kuyrukçularına AKP Türkiye'sinde açtığı alan bununla ilgilidir. Samimi değildir ama bu düzenin hangi aktörü samimidir ki!

Müdahalelere meşruiyet ihtiyacını küçümsemeyin. Irak'ın işgali öncesinde başta Londra olmak üzere emperyalist merkezlerde üretilen yalanları hatırlayın. Bunlar öncelikle Irak halkını değil Amerikalıları, İngilizleri hedefliyordu. İşe yaradı.

Ancak emperyalist dünyanın Türkiye'deki algı operasyonları için şimdilik kolu kanadı kırılmış durumdadır. Açık ya da örtülü bir biçimde destek verdikleri ya da korumaya kalktıkları Fethullah Gülen'in Türkiye'de herhangi bir itibarının kalmadığı ortadadır. Erdoğan'ın işine yarayıp yaramasından bağımsız olarak, bu son derece iyi bir gelişmedir. Yalnız Türkiye değil, bütün dünyada güçlü bir operasyon merkezi olarak çalışan bir şebekenin, çökertilmesi bile, ciddi ölçülerde zayıflaması mükemmel bir sonuçtur.

Böylece AKP Türkiye'sinin iki temel figürünün farklı zeminlerde de olsa itibarsızlaştırıldığı "paralel" bir sürecin işlediğini görüyoruz. Nereye kadar?

FETHULLAH'IN TÜRKİYE KAMUOYUNDAKİ RESMİ DEĞİŞMEYECEKTİR, ERDOĞAN'IN BATI KAMUOYUNDAKİ RESMİ DE...

Önce imkansız söyleyeyim, Fethullah'ın Türkiye, Erdoğan'ın batı kamuoyuna dönüşü neredeyse sıfır olasılıktır. Bundan sonraki gerilim ve pazarlıklar bu veri hesaba katılarak yapılacaktır.

Unutmayalım, Erdoğan'a 2000'li yıllar boyunca meşruiyet alanı sağlayan, yalnızca seçim başarısı değildi. Uluslararası tekeller neredeyse bir blok olarak Erdoğan pazarladı. Özgürlükçü, sivil ve demokrat Erdoğan imajı Türkiye'nin içine de pompalandı. Şimdi bir bölümü cemaatçi suçlamasıyla aforoz edilen ajanlaştırılmış unsurlar ve onların "sol" varyantları Erdoğan'ın itibarına itibar kattı.

Bugün bu kaynak kurumş durumdayken Erdoğan kaybı dengelemeye çalışıyor. CHP'ye ve onun kuyrukçularına AKP Türkiye'sinde açtığı alan bununla ilgilidir. Samimi değildir ama bu düzenin hangi aktörü samimidir ki!

Yetmez Ama Evetçilere haklı olarak sabah, öğlen, akşam küfredenlere şu sıralar Erdoğan'a sundukları yaşamsal desteği hatırlatacağız.

Bu destek dar anlamıyla Erdoğan'ı yalnızlıktan kurtarmak değildir.

Bu destek Erdoğan ile batı arasındaki pazarlıkta aracılık yapmaktır. Yani, "milli çıkar"la filan alakası yoktur.

ERDOĞAN'IN RAKİPLERİ Mİ, PAZARLIK KANALLARI MI?

Herkes Erdoğan'ın neden Hulusi Akar'a dokunmadığını, Gül ve Davutoğlu'nun üzerine neden gitmediğini soruyor. Düşüncemi söyleyeyim, ABD ve İngiltere bağı çok güçlü bu üç ismin yokluğunda Erdoğan'ın pazarlık kanalları tıkanır, güvenilir aracı bulamaz. Kılıçdaroğlu'nun rolüne biraz da böyle bakın.

Pazarlıklar çok sert ve kontrolsüz hamlelerle geçecek belli ki. Erdoğan "güçlü" olduğunu hissettirecek ve aynı zamanda konumunu sağlamlaştırarak hamleler yapıyor. Bu hamleler bir yandan vezir düşürüyor ama bir yandan da henüz elinde birden fazla sağlam kart tutan ABD ve diğerlerini de karşı adımlara zorluyor.

Erdoğan bu dönemi uzlaşmaya kapı aralayan girişimlerle, güç gösterisini aynı anda sürdürerek geçirecek ustalığa ulaştı. Muhataplarını iyi tanıyor. Ve onun da elinde ciddi kartlar var.

İtibarsızlaştırma operasyonuna karşı geride bıraktığımız yıllarda kendisini güç duruma düşüren toplumsal ve siyasal olaylara ilişkin bir algı operasyonu başlatacağıdır. Batının eli Erdoğan'ı itibarsızlaştırmakta ne kadar güçlüyse ve bu ne kadar kolay olursa, Erdoğan'ın da her yere sızmış, sağdan "sol" a işbirlikçi üretmekte hiç zorlanmayacağı açıktır. Bu da batının itibarsızlaştırılmasıdır ve Erdoğan bunu yapmasa bile yapabileceğini kısa sürede gösterecektir.

“Bu süreçte ortaya atılan kimi projeler, ileri sürülen kimi politik seçenek ve figürlerin ise hiçbir meşruiyeti yok. Bunları içimize sindiremeyiz. İki düzen partisinin önüne paraşütle indirilen Ekmeleddin ve başka projeler bir müdahalenin parçasıdır. Bu müdahaleye aracı olanlara "normalleşme" adına ses çıkarmayacak mıyız?

Bu yazılanlar, daha önce yazdıklarımızla birlikte okunmalı ve meselenin sadece bir itibarsızlaştırma kavgası olduğunu iddia ettiğimiz izlenimine kapılmamalıdır. Bu yazı, Türkiye solunun Fethullah konusunda anti-emperyalist, özgürlükler konusunda batıcı, aracılık ve mutabakat konusunda CHP'ci kişilik bölünmesinden hızla uzaklaşması gerektiğini bir kez daha hatırlatmak için yazılmıştır.

Batının Erdoğan'a mahkum olduğu, Erdoğan'ın iyice güçlendiği, Türkiye'nin Avrasya eksenine kaydığı ve benzeri iddialar gerçeklikle belli bir bağı olmakla birlikte, söz konusu kişilik bölünmesine hizmet eden önermelerdir.

Oysa bu konjonktürde açık-berak tutum gerekir.

Bir, Türkiye'de devrimciler emperyalist batının Türkiye'ye müdahale kanallarından uzak durmalı, dahası o kanalları tıkmak, yok etmek için mücadelelerini sürdürmelidir.

İki, Türkiye'de devrimciler Erdoğan'ın demagogjisini bozmalı, onun kendini kurtarmak ve emperyalist merkezlerle yeni bir uzlaşmayı kotarmak için yaptığı manevraların parçası olmamalıdır.

Üç, Türkiye'de devrimciler Erdoğan'ın her şeyi yapabilecek kadar güçlendiği saçmalığı ile Erdoğan'ın yola geldiği yalanı arasında salınıp durmamalıdır; Erdoğan güçlenmiştir ve de Erdoğan yola gelirse bu şu anda sorun yaşadığı sistem içi güçler açısından bir yola gelme, normalleşme olacaktır, halkımız için değil!

Dört, Türkiye'de devrimciler Erdoğan'ın algı operasyonunu birilerini kollayarak değil, toplu mücadele ile karşılamalıdır; Erdoğan'ın kendisine karşı "komplo"yu deşifre etmede bazı başlıkları açması zordur, AKP içine girmesinde zaten güçlükler var ama örneğin Ekmeleddin'i gündeme getirmesinde de büyük engeller mevcut. Hadi Kılıçdaroğlu'nu sıkıştırmak istedi, her firsatta kendisine yardımcı olan Bahçeli'yi nasıl kurtaracak? Ama bize ne! Erdoğan'ın derdi kendine... Darbe girişimine kadar gelen süreçte bir sürü halka var, bu halkalarda iktidara ait suçların ortalığa saçılması, saçanların kimliğinden bağımsız olarak hesap sormayı gerektirir. Bu süreçte ortaya atılan kimi projeler, ileri sürülen kimi politik seçenek ve figürlerin ise hiçbir meşruiyeti yok. Bunları içimize sindiremeyiz. İki düzen partisinin önüne paraşütle indirilen Ekmeleddin ve başka projeler bir müdahalenin parçasıdır. Bu müdahaleye aracı olanlara "normalleşme" adına ses çıkarmayacak mıyız?

Beş, Türkiye'de devrimciler Erdoğan, Fethullah, darbeciler filan derken unutturulan sermaye sınıfı ve onun her daim süren diktatörlüğünü gündemde tutmak zorundadır. Devletin dağıldığı, emperyalist merkezlerin ikiye bölünmesinin kabak gibi ortaya çıktığı, düzen güçlerinin topyekun itibarsızlaştığı bir ülkede sermaye sınıfının huzuru bizim ayıbımızdır.

12 EYLÜL 1980: ORDU YÖNETİME EL KOYDU

Sermaye ordu eliyle ülkeye el koydu

12 Eylül 1980'de radyo ve televizyonlardan kahramanlık türküleri eşliğinde duyuruldu: Ordu yönetime el koydu. Meclis dağıtıldı, partiler kapatıldı, başbakan sürgüne gönderildi. Düz mantıkla bakılırsa sivil olan herkes susturuldu, kapatıldı, hapsedildi ve askerler her şeye el koydu. Oysa olan sermayenin toplumu silah zoruyla kontrol altına almasıydı.

12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri sırasında başbakan koltuğunda aynı kişi vardı: Süleyman Demirel. Demirel, bu yüzden uzun süre askeri darbelerin kendisine karşı yapıldığını övünçle söylemişti.

Böylece demokrasi kahramanı Demirel için "darbeye direndin mi" sorusunun otomatik yanıtı veriliyordu: Darbe zaten Demirel'e karşı yapılmıştı! Askerler onun başbakanlığına son vermişti. Daha

ne yapmıştı?

Oysa darbe, Demirel'in yapmadığını yapmak, onun üstlendiği görevi tamamlamak için yapılmıştı. 1980 yılı Türkiye'si'nde Demirel'in temsil ettiği sınıfın istedikleri, Demirel'in hükümet programı olağan bir yönetim altında hayata geçirilemezdi.

12 Eylül darbesiyle yönetime el koyan askerler, tam olarak "uygulanamayan" hükümet programını uygulamaya koydular.

Tek yaptıkları elbette bu değil-

di. Askerler, Demirel'in programının çok ötesine gitti.

Hatta bu konudaki başarılarına kendileri de, sermaye sınıfı da şaşıtı.

12 Eylül askeri yönetimi, 3 yılın sonunda sermaye sınıfına gayet sivil ve gayet parlamenter yollarla yönetilecek bir dikensiz gül bahçesi hediye etti.

12 Eylül sermaye sınıfının bir hamlesidir. Sonraki yıllarda "sivil toplumun" savunucusu olarak karşımıza çıkan sermaye örgütleri

darbenin arkasındaki akli üretmiştir.

Askeri darbeye ordunun, komuta kademesindeki subayların ve askeri hiyerarşinin rol sahibi olmasının çeşitli nedenleri vardır ama darbenin arkasındaki akıl sermaye sınıfıdır.

DARBENİN AKLI TÜSİAD'DA

TÜSİAD'ın darbe sonrasında yaptığı açıklamalarla darbecilere verdiği destek bunun sadece basit bir göstergesidir.

Darbeciler ekonominin başına Turgut Özal'ı getirmiştir. Özal, darbe öncesine kadar Metal Sanayici ve İşverenleri Sendikası'nın genel sekreteridir.

12 Eylülcülerin ekonomi yönetiminde harfi harfine uygu-

ladıkları program, devirdikleri hükümetin aynı yılın Ocak ayında hazırladığı 24 Ocak kararlarıdır. 24 Ocak kararları yayımlandığı gün yapılan ilk yorum bu kararların ancak bir askeri yönetim altında uygulanabileceği olmuştur! Sermaye sınıfı 24 Ocak kararlarını ayakta alkışlarken bu programı hayata geçirmek için bir askeri darbeye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

12 Eylül darbesiyle askerler, sermaye partilerinin artık yönetmekte çok zorlandıkları ülkeyi dipçik ve tank paletleriyle kontrol altına almıştır. Görünüşte olan askerlerin ülke yönetimini almasıyla gerçekleşen, sermaye siyasetçilerinin önündeki engelbeli yolun asker zoruyla düzeltilmesidir.

ASKERLERİN DEĞİL SERMAYENİN FAŞİST DARBESİ

12 Eylül bir askeri darbeydi, bu çok açık. Öyle ki, devlet dairelerinin her birine bir emekli asker "her şeyin komutanı" olarak atanıyordu.

Fakat bu darbenin öznesi gerçekten de ordu muydu? Yani darbeyi askerler, sivil yönetime karşı mı yapıyorlardı? "Askerler ayrıcalıklı bir sınıf olarak ülkenin yönetimini ele geçirip, her istediklerini yapıyorlardı" denilebilir mi?

12 Eylül askeri yönetiminin 3 yıllık iktidarına sığdırdığı "ekonomik başarılar"a bakınca bunu söylemek pek mümkün olmuyor.

İşçi ücretlerinin aşağı çekilmesi, sendikaların kapatılarak grevlerin sonlandırılması, böylece patronlarla işçiler arasındaki pazarlığın bütünüyle patronun lehine yapılabilir hale gelmesi...

Ucu bankerler skandalına kadar giden politikalarla, emekçilerin ve emeklilerin cebine girmiş paranın finans sistemine, sermaye

sınıfına aktarılması...

"Devlette bürokrasinin sonlandırılması" diyerek sermayenin her istediğini hızlıca yapabileceği düzenlemelerin yapılması...

Liberalleşme, dış açılıma denilirken vergi kaçakçılığının, devleti soymanın sermaye için olağan yaşam biçimi haline getirilmesi...

Despotik, adaletsiz ve zorba bir iktidarın askerler eliyle sürdürüldüğü doğru.

Öte yandan bu zorbalığın kazananının, perde gerisindeki asıl kuklacının üç beş general olduğunu söylemek için kör olmak gerekir.

12 EYLÜL'DEN SONRA DEMOKRATİKLEŞME!

Darbeciler yönetime geldikleri ilk günün bir söz vermişti, netekim!

Demokrasiye dönüş. Askerler, parlamenter demokrasiye yeniden işler kılacak müdahaleleri yapıp, ülkeyi "ivedilikle" demokrasiye döndürmenin asıl amaçları olduğunu söylediler hep.

Söz veriyorlardı ki, en kısa zamanda ülkede seçimler yapılacak, parlamenter demokrasi yeniden işler hale gelecekti.

Bu sözü yerine getirdikleri söylenebilir, 3 yıllık bir sürenin sonunda seçimler yapılmış, "parlamenter demokrasiye" geri dönmüştür.

Tabii, sosyalist partiler, sendikalar kapatılmış, cezaevleri emekçi halkın temsilcileriyle doldurulmuş olarak!

İşin ilginç yanı, bu koşullarda bile bir tür görece demokratikleşme görüldü!

Askerler Özal'ın önüne kırmızı halı sermişti, Başbakan Yardımcısı olarak Başbakan (emekli Amiral) Bülent Ulusu'dan daha çok tanınıyordu.

İşte bu Özal, seçimlere kendi partisini

kurarak girdi. Generaller, Özal'ın ANAP'ını desteklemiyordu, bir emekli generalin kurduğu horoz amblemleri karikatür bir partiyi MDP'yi desteklediklerini her fırsatta gösteriyorlardı.

MDP ve lideri Turgut Sunalp o kadar komik olmasaydı, bunun bir anlamı olabilirdi ama cuntanın (görünüşte) Özal'ı değil Sunalp'ı desteklemesi de Özal'a yaradı.

Sivil Özal'ın partisi ANAP kazandı. Bunda demokratik halk tepkisi bulanlar çok oldu!

Oysa 12 Eylül, askerlerin ülkeyi yönetmesi değil, sermayenin ülkeyi yönetmekte yaşadığı zorlukları silahlarıyla gidermesiydi ve zorluklar giderildiğinde dümene tankların değil mikrofonların geçmesi maddenin doğası gereği idi.

Türkiye'de askeri yönetimlerin dünyadaki başka örneklerden önemli farkı hep bu olmuştur: Ordu, sermayenin sivil siyaseti için alan temizliği yapıp çekilmiş, toplumda büyük bir hasar yaratırken, bunun sorumluluğunu da "demokrat" sermaye sınıfının sırtından kendi üzerine almıştır.

12 MART OYUNU

12 Mart 1971, ordu yönetiminin "Türkiye Cumhuriyeti'nin geleceğine" ilişkin kaygılarını hükümete bildirdiği bir muhtıranın tarihidir. Bu muhtırayla iktidardaki sağ partiye "yönetemeyerseniz, biz yönetiriz" denildi, muhtıranın hemen ardından hükümet istifa etti. Meclis içinden "teknokrat" ağırlıklı bir "akıl" kabine oluşturulması ve meclisten güvenoyu olarak göreve başlaması askerlerin isteği idi. CHP'li Nihat Erim'in başkanlığında "partiler üstü reform hükümeti" kuruldu.

12 Mart muhtırasını solda umutla karşılayanlar çok oldu. Ordunun "Atatürk'ün çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma hedefi" ve "anayasanın öngördüğü reformları Atatürkçü bir görüşle ele alma" gibi sözleri sağcı Demirel'e Atatürkçü bir alternatif olarak görülmüyordu.

Sosyalistler bu zokayı yutmadı. Askeri yönetimin söylemlerine değil hangi sınıftan yana olduğuna bakmak gerektiğini söylediler ve 12 Mart'ın asıl saldırıyı işçi sınıfı örgütlerine yaptığını tespit ettiler.

ASKERİN İMAMLARA ETTİĞİ "ZULÜM"!

Konya Mitingi ya da Büyük Kudüs Mitingi, 6 Eylül 1980 günü Necmettin Erbakan'ın başkanlığındaki Milli Selamet Partisi tarafından düzenlenmişti.

"Müslümanlar Birleşin" pankartıyla hatırlanan miting bir gerici gövde gösterisi olarak gerçekleşti. Düzenlenmesi, gerçekleşmesi devletin kontrolü altında oldu. Bundan artık şüphe yok. Ama Konya Mitingi, 12 Eylül'de darbecilerin darbeye gerekçe olarak sundukları bir şey oldu. "Ülkeyi şeriatın eline düşmek üzereyken kurtardıklarını" Konya Mitingi görüntüleri eşliğinde söylediler.

12 Eylül'ün askeri yönetimi Atatürkçü ve laik bir çizgide ödünen bir şekilde durduğunu hep iddia etti ama 12 Eylül, İslamcı gericiliğin şahlanışını hazırlamıştı.

Kenan Evren, darbe anayasası için düzenlediği mitinglerde Kur'an'dan ayetlerle halkın karşısına çıkıyordu. Cuntaclar tarikat ve cemaatlerin kendi denetimleri altında gelişmesini de serbest bıraktı. 12 Eylül, "sağın da solun da aşırı unsurlarını temizleme" görüntüsü vermiş ama gerçekte toplumsal hareketi bastırmak için gerici örgütlenmeleri çok sistematiik bir biçimde desteklemiştir.

Yine çok iyi bilindiği gibi 12 Eylül'ün "resmî ideolojisi" Atatürkçülük olarak gösterilirken aslında adı başka türlü konulmuştur: Türk - İslam Sentezi.

İslamcıların darbelerin asıl kurbanı değil asıl kazananı olduğu çok açıktır.

SAMANALTI / Sait Munzur

PATRONLARIN ENSESİNDEYİZ

Manisa Telas Kauçuk'ta işçiler zehir soluyor

Zehir solumak zorunda bırakılan Telas Kauçuk işçileri, önlem alınmasını talep edip yönetime itiraz ettiklerinde hakarete uğradıklarını anlatıyor. Önlem alınması için ısrar eden bir işçi tazminatsız olarak işten çıkarılmış.

Patronların Ensesindeyiz Ağı'na ulaşan bir işçi, Manisa'da faaliyet gösteren ve Bosch, Vestel gibi firmalara conta üreten Telas Kauçuk'taki işinden hukuksuz şekilde çıkarıldığına dair ihbarda bulundu. İddiaya göre, solunum yollarından rahatsız olan işçi, çalışmayan havalandırmaların tamir edilmesini, aksi takdirde çalışmayacağını usta başına ilettiler. Aradan bir süre

geçmesine rağmen iyileşme yapılmaması üzerine talebini bir kez daha tekrarladı. Ancak bu sefer fabrika müdürü tarafından hakarete uğradığını ve uygun olmayan koşullarda çalışmaya zorlandığını belirten işçi, itirazını yineleyince 25/II gerekçe gösterilerek tazminatı verilmeden işten çıkarıldı.

Kauçuk imalatında ortaya çıkan zehirli dumanlar nedeniyle havalandırma ve koruyucu ekipmanlar hayati önem taşıyor.

Yeterli önlem ve korunma sağlanmadığında lösemi, bronşit, amfizem ve koah gibi hastalık riskleri bulunuyor.

Bu ekipmanların kendilerine denetim günleri dışında sağlanmadığını belirten işçiler, haklarını aramaya çalıştıklarında ise mobbinge ve hakarete uğradıklarını, bunlara ek olarak, fazla mesai ve prim ücretlerinin de hukuksuz şekilde elden verildiğini dile getirdiler. Son olarak, Patronların

Ensesindeyiz Ağı ile dayanışmayı sürdüreceklerini belirten işçiler, yaşadıkları hak gasplarına karşı hukuki yollarla sonuna kadar mücadele edeceklerini ifade ettiler.

Fotoğrafta görülen havalandırma delikleri. İlk fotoğraf temizlenmiş deliği gösteriyor. İkinci fotoğrafta çalışma sonrası havalandırma deliğinin nasıl dolduğu görülebiliyor. İşçiler deliğin birkaç saat içinde görünür hale geldiğini söylüyor.

GÜVENLİK İŞÇİSİ HAK GASPINA BOYUN EĞMEDİ, HAKKINI ALDI

"Zirve Güvenlik Temizlik Hizmetleri" adlı şirkette görev yapan bir güvenlik görevlisi, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldı. Haklarının verilmemesi üzerine arabulucuya giden, burada hak ettiğinin altında bir ücretle şirket avukatlarıyla anlaşmak zorunda kalan işçi, bu paranın da ödenmemesi üzerine Patronların Ensesindeyiz Ağı'na ulaştı.

Patronların Ensesindeyiz Ağı'na çalışma koşulları ve haklarını alamama sürecine ilişkin bilgi veren işçi, Ankara'da Kalyon'a ait güneş enerjileri paneli fabrikasının inşaatında güvenlik olarak çalıştığını söyledi.

Burada zor şartlar altında uzun saatler mesai yaptıklarını belirten işçi 11,5 ay çalıştığı işin ardından bir yılının dolmasına sayılı günler kala hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldığını aktardı.

Asgari ücret aldığı, cumartesi günleri çalıştığını, pazar günleri de öğlen gidip pazartesi sabaha kadar inşaatda görev yaptığını aktaran işçi, gece çalışmalarında 7,5 saatin üstündeki her saat fazla mesai kapsamına girmesine rağmen bu ücretlerin de kendisine ödenmediğini, ayrıca resmi tatil ve bayramlardaki mesailerini de alamadığını söyledi.

KİM BU KOŞULLARDA ÇALIŞIR Kİ?

Akşam 18.00 sabah 08.00 arasında çalışmasına rağmen fazla mesai ücretlerinin ödenmemesinin yanı sıra çalışma koşullarının da oldukça zor olduğunu belirten işçi yemek

ve ulaşım desteği de olmadığını, bunları da kendi cebinden karşılamak zorunda kaldığını dile getirdi.

Emekli olmasına rağmen çalışmak zorunda olduğunu, bu koşullarda başka türlü geçinmenin de mümkün olmadığını aktaran işçi, "Zaten ihtiyaç olmasa kim bu koşullarda çalışmayı kabul eder ki? Bir gün inşaatda elektrikler kesildi, Ankara'da malum havalar çok soğuk. Buna hemen çözüm bulunmasını istedim ancak "ateş yakın" diye yanıt aldım. Soğuktan işçiler mahvoldu. Sadece yöneticilerin katlarında kaloriferler var, işçilerde yok. Daha sonra gerekçesiz olarak, bir yılım dolmak üzereyken işten çıkarıldım. Alacaklarım kalınca arabulucuya gittik, hakkımız olan 10 binde acil paraya ihtiyaç olduğu için bunun çok daha altında bir ücreti kabul etmek zorunda kaldım. Ancak anlaşmaya imza atılmasına rağmen bu ücret de ödenmedi" dedi.

PE GÖRÜŞMESİ SONRASI İLK TAKSİT ÖDENDİ

Patronların Ensesindeyiz avukatlarının ve işçinin hukuki süreç başlatılacağını aktardığı şirket yetkilileri, bu görüşmenin ardından işçinin alacağını ilk bölümünü işçiye yatırdı.

Güvenlik emekçisi, zaten zor koşullarda çalıştıklarını, bir de haklarının çalınmasıyla karşı karşıya kaldıklarını belirtirken, bunun için işçilerin yalnız kalmaması gerektiğini, hep birlikte mücadele etmesi gerektiğini söyledi.

STAJYER ÖĞRENCİLER, KÖLELİĞE RAZI OLMAYIN

Stajyer adı altında uzun süreli ve düşük ücretli öğrenci çalıştıran patronlar devletten her öğrenci başına belli oranlarda para yardımı alıyorlar. Ayrıca öğrencilerin staj süresi boyunca sigortaları devlet tarafından yapılıyor.

Patronların Ensesindeyiz Ağı'na yaşadıkları sorunları aktaran Meslek Liseli stajyer öğrenciler çoğu iş yerinin ara tatili bahane ederek ücretleri eksik yatırdıklarını belirtti. Kimi iş yeri sahipleri ise asgari ücrette yapılan zamları ücretlere yansıtmadı.

Öğrenciler, sözleşmede açıkça yazdığı halde, resmi tatili bahane ederek ücret kesilmesine itiraz ediyorlar. İşletmelerde "Beceri Eğitimi" adı altında ön görülen ders süresi günlük 8 saat üzerinden 24 kredi olarak hesaplanırken çoğu işletmenin öğrencilerin çalışma süresini uzattığı ve cumartesi günleri de çalışmaya zorladığı iddia ediliyor.

Bilindiği üzere Mesleki ve Teknik Anadolu Liselerinde okuyan 12. sınıf öğrencilerinin

haftada 3 gün boyunca bir iş yerinde staj yapma zorunluluğu bulunuyor. Okuduğu alan ve dalla ilgili bir sektörde çalışması gereken öğrenciler çoğu zaman ciddi emek sömürsüne maruz kalıyorlar.

İŞBAŞI EĞİTİMİ DEĞİL ANGARYA

Öğrencilerin en çok şikayet ettiği konuların başında taciz ve baskı yer alırken çalışma süresi boyunca kendi alanı dışında temizlik, taşıma gibi farklı işlerde çalıştırılmaları da şikayetler arasında yer alıyor.

Meslek lisesi öğrencilerini patronlara ucuz iş gücü olarak yetiştirmekle övünen ve kendisi de bir patron olan milli eğitim

bakanı Ziya Selçuk'un geçtiğimiz günlerde "Sen ağa ben ağa, bu inekleri kim sağa" sözlerini hatırlatıyoruz. Bakan meslek liseli stajyerleri patronların hizmetine sunmakla övünüyor.

Meslek liselileri ağalara karşı Patronların Ensesindeyiz Ağı'nda buluşmaya çağırıyoruz. Staj sömürsüne izin vermeyeceğiz. Örgütleneceğiz.

FLO EMEK DÜŞMANLIĞINA DEVAM EDİYOR

Flo'nun Beyoğlu şubesinde çalışırken performans düşüklüğü gerekçesiyle işten çıkarılan bir çalışan Patronların Ensesindeyiz'e ulaşarak yaşadıklarını anlattı. Flo Beyoğlu mağazası daha önce de emek düşmanlığı ve taciz iddialarıyla gündeme gelmişti.

Çalıştığı süre boyunca performansına dair hiçbir uyarı almadığını, performansının iyi olduğunu fakat altı ayın sonunda bir anda performans düşüklüğü sebebiyle işten çıkarıldığını ifade eden eski çalışan asıl sebebin aldığı sağlık raporu olabileceğini söyledi. Hastalığı sebebiyle toplamda dört gün sağlık raporu alan eski çalışan, yöneticilerinin rapor sebebiyle kendisine zorluk çıkardıklarını, laf soktuklarını ve raporu gerekçe gösteremedikleri için performans düşüklüğü gerekçesini öne sürdüklerini iddia etti.

Mesai saatlerinin gece 01.00'e kadar devam

ettiğini fakat kendilerine imzalatılan imza kağıtlarında kapanışın 22.00 gösterildiğini, bir arkadaşının kapanışı 22.00 yazmadığı için uyarı aldığı anlatan işçi çoğu kez mağazayı kapattıktan sonra da mesai yaptıklarını fakat bu mesainin fazla mesai sayılmadığını, yani ücretini alamadıklarını dile getirdi. Her katında yönetici olan mağazada, yöneticilerin çalışanlara devamlı mobbing uyguladığını, müşterilerin çalışanlara yaptıkları saygısızlıklara karşı ise asla çalışanları korumadıklarını söyledi. Bir toplantıya katılmadığı için iş arkadaşının satıştan depoya gönderildiğini ve genelde memnun kalmadıkları çalışanların yerini değiştirip, mobbing yaparak işten çıkarmaya zorladıklarını dile getiren eski Flo çalışanı Flo'da hala çalışmakta olan arkadaşlarını Patronların Ensesindeyiz Ağı'na ulaşıp yaşadıkları hak gasplarını ihbar etmeye çağırırdı.

ÖZEL SEYHAN OKULLARI İFLAS ETTİĞİNİ AÇIKLADI: ÖĞRENCİLER, ÖĞRETMENLER MAĞDUR

Adana'nın Çukurova ilçesinde faaliyet yürüten Özel Seyhan Okulları patronu, ekonomik sıkıntıları gerekçe göstererek iflas ettiğini açıkladı.

Okulun kurucusu ve patronu Oktay Seçmen tarafından iflası açıklanan Özel Seyhan Okulları'nda öğretmenlerin yaklaşık bir yıldır maaş alamadıkları, öğrenci velilerinden bir yıllık ücretin peşin istendiği,

bazı velilerden ise gelecek yılın ücretinin de istendiği öğrenildi.

Okul idaresi tarafından SMS yoluyla okulun iflas ettiği duyuruldu veliler okula giderek okulun patronu Oktay Seçmen'e tepki gösterdi. Velilerden gelen tepkileri anladığını söyleyen Oktay Seçmen, "Öğretmenlerin maaşlarını ödeyemiyorum. Öğrencilerin eğitim-öğretim hayatlarına

devam etmeleri için elimizden geleni yapacağız." diye konuştu.

Yaklaşık bir yıldır maaşlarını alamadıklarını söyleyen okulun öğretmenlerinden Zeynep Karateke ise, "Bizler bugüne kadar öğrenciler için sabrettik; ama artık öğrencisi, velisi, öğretmeni herkes mağdur oldu. Biz hakkımızı sonuna kadar arayacağız. Okullar eğitimhanedir, ticarethane değildir." dedi.